

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 62/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 3T/58/2012 z 21. augusta 2019, uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/39/2020 z 15. októbra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/56/2024 z 20. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť. Sťažovateľ vzhľadom na svoju nemajetnosť žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ bol ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom okresného súdu uznaný vinným v bode I z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bodoch II, III a IV z pokračujúceho zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a v bodoch V a VI z pokračujúceho prečinu krádeže podľa 212 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona. Za to mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom

stráženia. Okresný súd zároveň týmto rozsudkom oslobodil sťažovateľa spod obžaloby podanej pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal právnu kvalifikáciu zločinu vydierania, keď jeho konanie je potrebné kvalifikovať ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona. Namietal spáchanie skutku so zbraňou a poukazoval na okolnosti skutkov a svoje osobné pomery, ktoré odôvodňujú aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

4. O odvolaní rozhodol krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že ho zamietol. Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ svojím konaním v skutkoch II až IV naplnil zákonné znaky zločinu vydierania, pretože poškodených nútil hrozbou násilia, aby mu umožnili vstup do bytu. Jeho konanie v bode IV však malo byť kvalifikované ako samostatný zločin vydierania. Túto chybu však nebolo možné napraviť odvolacím súdom, pretože by išlo o zmenu v neprospech obžalovaného, čomu bráni ustanovenie § 322 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku. Krajský súd konštatoval primeranosť trestu vzhľadom na mnohosť trestnej činnosti a jej závažnosť, ako aj vzhľadom na trestnú minulosť sťažovateľa. Uplynutie dlhšej doby od spáchania trestnej činnosti nie je dôvodom na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody, keďže dĺžka súdneho konania bola negatívne ovplyvnená aj správaním sťažovateľa.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sám dovolanie spolu so žiadosťou o ustanovenie obhajcu. V dovolaní označil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), d) a g) Trestného zákona. Namietal pochybenia spočívajúce v tom, že pri zadržaní mu neboli oznámené dôvody zadržania, z čoho je podozrivý, a nemal prístup k obhajcovi napriek tomu, že o to žiadal. Na výsluchu nebol oboznámený so skutkom, ktorý sa mu kládol za vinu, ani s jeho právnu kvalifikáciou, počas výkonu väzby za ním nebol vyšetrovateľ. Obhajca sa jeho vecou nezaoberal a nenamietal nedostatky konania, nevypočutie svedkov [REDACTED] a [REDACTED], nezákonné získanie noža, ktorý vydal policajtovi v rozpore s jeho právom nevyzvedať a nevydať dôkazy voči sebe. Tiež namietal, že viackrát boli prečítané a použité výpovede z 23. novembra 2011, keď bola obmedzená jeho osobná sloboda, ktoré boli vykonané v neprítomnosti obhajcu. Rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú nezákonné na základe doktríny ovocia z otráveného stromu, pretože odôvodnenie sa opieralo o výpovede vykonané v neprítomnosti obhajcu. Poukázal aj na to, že po zmene senátu nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná obžaloba.

6. Sťažovateľovi bol opatrením okresného súdu ustanovený obhajca, ktorý doručil okresnému súdu odôvodnenie dovolania, v ktorom uviedol rovnakú argumentáciu ako obvinený vo svojom vlastnoručne spísanom dovolaní.

7. Najvyšší súd po rekapitulácii konania na okresnom súde a krajskom súde konštatoval, že sťažovateľ a ani ustanovený obhajca v priebehu súdneho konania námietky uplatnené v dovolaní nenamietali. Poukázal na ustanovenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré obmedzuje právo obvineného podať dovolanie v prípade, ak okolnosť, ktorú uvádza v dovolaní, mu bola známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. V takom prípade obvinený ako oprávnená osoba nemôže použiť dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a) až písm. g) Trestného poriadku. Najvyšší súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa táto zákonná podmienka splnená nebola, pretože namietal skutočnosti, ktoré boli známe už skôr

v priebehu súdneho konania. Preto dovolanie ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ opakuje svoju argumentáciu, ktorú uplatnil v podanom dovolaní. Poukazuje na postup policajta po príchode na miesto činu, ktorý na neho kričal, aby vydal nôž. Svedkom tohto postupu bol sused [REDAKOVANÉ], bývalý sudca, ktorý tento postup policajta kritizoval. Policajt mu dal podpísať nejaký papier, ktorý si nemohol prečítať. Sťažovateľ opakuje námietky voči ustanovenému obhajcovi, nevykonanie výsluchov konkrétnych svedkov ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). Právo na obhajobu pritom predpokladá poskytnutie plnohodnotnej právnej pomoci pre občana, a nie iba formálnu právnu pomoc.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na právnu pomoc (čl. 47 ods. 2 ústavy) rozsudkom okresného súdu, uznesením krajského súdu o odvolaní sťažovateľa a uznesením najvyššieho súdu o dovolaní.

III.1. K námietke porušenia práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu:

10. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán. Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu, proti ktorému podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd.

11. To platí aj pre ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie, v ktorom namietal totožné nedostatky, ktoré tvoria obsah jeho ústavnej sťažnosti. O porušení práv sťažovateľa uznesením krajského súdu tak bol na jeho dovolanie príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je tak proti rozsudku okresného súdu a uzneseniu krajského súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K námietke porušenia práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo,

prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

13. Sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), d) a g) Trestného poriadku. V dovolaní namietal pochybenia policajta po príchode na miesto činu a pri úkonoch spojených s vydaním noža, nezákonnosť pri jeho zadržaní a výsluchu, nezaujím obhajcu o jeho vec a nevypočutie konkrétnych svedkov. Tiež namietal neprečítanie obžaloby na hlavnom pojednávaní pred novým senátom okresného súdu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu je zrejmé, že sťažovateľ, ktorý bol v konaní o odvolaní právne zastúpený ustanoveným obhajcom v odvolaní, neuplatnil žiadnu z týchto námietok tvoriacich obsah jeho dovolania. Na verejnom zasadnutí o odvolaní konanom na krajskom súde 15. októbra 2020 obhajca odvolanie nedoplnil a nemal návrhy na doplnenie dokazovania, ktorého sa sťažovateľ domáhal v dovolaní. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní na okresnom súde z 21. augusta 2019, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, vyplýva, že obhajca a ani sťažovateľ nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Obhajca v záverečnej reči pred vyhlásením rozsudku nenamietal žiadnu z chýb, ktoré sťažovateľ uplatnil v dovolaní. Pritom sťažovateľ jasne vyhlásil, že sa pridrižiava vyjadrenia svojho obhajcu a k veci už nechcel nič uviesť.

14. Najvyšší súd tieto skutočnosti vyhodnotil tak, že sťažovateľ vytýkané pochybenia uplatnil až v dovolaní, aj keď tieto okolnosti mu museli byť známe už skôr. Tento skutkový záver nie je svojvoľný a ani zjavne mylný. Z toho najvyšší súd vyvodil záver, že dovolanie nespĺňa podmienku ustanovenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, pretože jeho obsahom boli okolnosti dovolateľovi známe, ktoré však nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom s dôsledkom odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie uplatnených dôvodov dovolania. Právna úvaha najvyššieho súdu o tejto podstatnej otázke nie je výsledkom zjavného právneho omylu či svojvôle.

15. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (IV. ÚS 226/2012). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu takýmto nedostatkom rozhodne netrpí. Naopak, je prejavom korektnej aplikácie ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku, ktoré predstavuje určitú procesnú sankciu za predchádzajúcu dobrovoľnú procesnú pasivitu dovolateľa. Preto nemožno dospieť k záveru o možnom porušení podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň nebola zistená možnosť porušenia práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľ namietal v súvislosti s porušením základného práva na súdnu ochranu, ktorého možnosť porušenia zistená nebola.

16. Ústavná sťažnosť je preto v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená, preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.

17. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu